

dog maa have, som de fattige Grunde, hvoraf man har meent at maatte benytte sig, og jeg kalder det fattige Grunde, naar man har meent her at maatte fremhæve, at jeg paa Grund af overdrevene demokratiske Betragtninger ikke skulde kunne finde mig i, at Aarhus blev en stor By og voxede op. Jeg, som man har beslydt — og paa en vis Maade med Rette — for ikke at ville have Titler og Rang udslejede her i Landet; jeg, hvem man har beslydt for at have en overdreven Hyst til at haandhave Kongemagten; jeg, hvem man hvert Dieblit har bebrejdet Mangel paa en rigtig, alvorlig, vidt gaaende Demokratisme; jeg, der er gaaet ud paa at skaffe enhver Forfremmelse efter Fortjeneste ved navnlig at afskaffe Examinere, som sætte den virkelig fortjenstlige og virksomme Mand tilside for den i halv Barndom Examinerede; jeg, der med Hensyn til Krigsvæsenet engang har drevet det saa vidt, at Forfremmelseerne skulde stee uden Hensyn til Anciennitet, hvorved jeg haabede at skulle skaffe en Hær, som altid i paakommende Tilfælde vilde være udrustet med fortrinlige Føreere, jeg skulde have en saadan Modbydelighed for Alt, hvad der kan hæve sig ud over det Almindelige! Nei; jeg bekæmper blot det, der ved falske og urigtige Midler, ved Løgn og Bedrageri søger at gjøre sig gjældende og at hæve sig paa en urigtig Maade udover det Almindelige, og jeg vil haabe, at jeg ikke skal opgive dette, saalænge der er en Blodsdraabe tilbage i mig. Ikke et Ord af, hvad der er sagt til Gunst for Aarhus, har det Allermindste med det foreliggende Spørgsmaal at bestille, før det kommer saa vidt; at Aarhus ansees for at være Landet og Staten, men naar den Tid kommer, er det tit nok at tage slige Hensyn til Gunst for Aarhus imod hele Landet og Staten.

Jeg kommer nu til en Række af Betragtninger, hvorved jeg haaber at skulle henlede de Herres Opmærksomhed paa de Mangler, der ere forbundne med det System, som man vil trænge ind isædtesfor det, der foreligger fra Regjeringens Side. Enhver, der har nok saa lidt Kjendskab til Jernbanebygning, og Alle have jo faaet noget Kjendskab efterhaanden som der er bygget en heel Deel Jernbaner her i Landet, veed, at man i Almindelighed maa søge

ned i de Dalstrøg, der betegnes af Vandløb, for der at finde den bedst-nivellerede Belægenhed for Banen, idet den der føres bedst igjennem med det naturlige Fald og den nødvendige Stigning. Jeg siger „den nødvendige Stigning“, thi i det Dieblit, man skal føre en Jernbane over, ikke fra et Flobleie, thi det er det ikke, men fra et Flodbækk til et andet, skal man nødvendigvis over et Vandfjæl, det være høit, saaledes at man maa arbejde sig derigjennem under Jordmonnet, eller lavt, saaledes at man ved en passende Stigning kan komme derover. Derfor er den Betragtning, som foreløbig maa lede En, naar man søger, hvilken Banelinie man skal benytte, i det Tilfælde at flere ligge tvivlsomt for, det Spørgsmaal som maa besvares, hvilken af disse Banelinier fører da i den Retning nærmest, som Naturen paa denne Maade har betegnet, og hvilken af dem fører tillige ad en saadan Omvei, der hverken er større eller mindre end det tilbørlige Fald og den naturlige Stigning kræver? I Betragtninger af denne Art ligger den enorme Forskjel imellem de to her foreliggende Baner. Jeg er overbevist om, at vi Alle have gjort os det klart, at vore Betragtninger over Baneretningen Intet have at gjøre Spønden for Stilling. Til Stilling skulle vi, thi det betegner Delingspunktet imellem — hvad jeg maa sammensætte som et Hele — de Vandløb, de Bækkener, og hvad dertil hører, som vi gaae ud fra og de Vandbækkener, som vi skulle ind i, naar vi over Skanderborg skulle til Horsens; der ligger altsaa den naturlige Vej for Jernbanelinien. Stilling ligger ved Rillerne til det Vandløb mod Brabrand, der paa en mærkelig Maade bøier sig i en passende Bøgt med en Længde, der hverken er større eller mindre, end den, der svarer til et passende Fald. Tilhørende det ene af de to Vandbassin, som deles ved Stilling, hører foruden Brabrand Aa Stilling Sø og Soelbjerg Sø — to Søer, der egentlig udgjøre een, hvis vestlige Ende hedder Stilling Sø og hvis østlige Ende hedder Soelbjerg Sø —, og som udgryde sig gjennem et Vandløb i Brabrand Aa. De Herre ville kunne indsee, hvor høit man skal i Veiret for at komme til Bassinet ved disse to Søer, naar De lægge Mærke til, at der ved den Aa, jeg